

Dues raons

En el transcurs d'aquest Aplec s'oferirà homenatge a Pep Ventura i a Lluís Albert i Rivas.

D'en Pep Ventura, bé prou se n'ha ben escrit i parlat, i no som nosaltres qui precisament vingui a descobrir la seva prodigiosa personalitat i la seva obra vitalitzadora de la nostra dansa.

Però això no vol pas dir que no se'n pugui seguir parlat, ni que s'hagin esgotat les raons que obliguin a reconèixer-lo com a l'home extraordinari i providencial que sapigué captar l'ànima de la nostra terra, inspirant-se en la seva música popular, que no és altra que remembrança del remor de la marinada, dels misteriosos mormulls de les bosquíes i l'alegroi xarroteig dels ocells.

Si avui dia arreu del món es coneix la nostra sardana i es parla del nostre Empordà, a n'en Pep Ventura se li deu aquest honor.

Tan sols per això, cal que on se vulga que es parli de sardanes o se n'hi toquin, sigui invocat i recordat.

Perquè així ho creiem, se li tributa avui homenatge; modest, comparat amb el què se li deu, però que almenys la seva memòria ens acompanyarà en aquest Aplec que tenim ventura de gaudir, gràcies a la seva obra.

Un altre homenatge també tributem avui, al jove compositor en Lluís Albert i Rivas.

Encara que per atzar no ha nascut a l'Empordà, pot dir-se que és empordanès de soca a rel, per la seva ascendència, primer (no cal oblidar que és nebot de Caterina Albert, més coneguda encara per «Victor Català»), i després per la seva obra, tant musical com literària.

Els seus sentiments empordanesos i el seu amor a tot el que respira l'aire de la nostra terra són tan profons en ell, que ja de jovenet començà els seus estudis amb l'exclusiva il·lusió de poder compondre sardanes.